

Eliška Vachtlová

Eliška je dvanáctiletá holčička s nejtěžší formou dětské mozkové obrny. Nemluví, leží, sedět je schopná jen ve speciální židli. V rozvoji pohybu ji velmi limituje těžké poškození sluchu a zraku. Je odkázána na celodenní péči druhé osoby. K poškození mozku došlo v důsledku komplikovaného porodu a jejím narozením se nám život otočil úplně jiným směrem. Ztratila všechny novorozenecké reflexy a tím pádem nepolykala, dusila se vlastními slinami. Nepřetržitě byla pod dohledem a odsávačka nám snad přirostla k ruce. V té době to neměli lehké ani její 2 bráchové, kteří zrovna věkem skočili do puberty.

Jezdili jsme napříč republikou a hledali, na co Eli bude dobře reagovat, co pomůže. Hledali lékaře, kteří nebudou jen krčít rameny, ale naopak nám řeknou co dál. Setkávali jsme se jen s tím krčením rameny. Postupně jsme vyzkoušeli u nás dostupné snad všechny medicínské i alternativní terapie. Několikrát Eli absolvovala lázeňskou léčbu, ale její stav se přesto horšil. Kluci byli hodně doma sami a tak nebylo divu, že vyslovili přání jít na internát a na střední školu mimo naše město. Byli jsme na konci sil, uvědomovali si, že jsme rodiče třech dětí, ne jen Eli, ale naše touha pomoci dceři byla velká, že jsme se přes veškerá úskalí vydali za alternativní léčbou do Egypta, která byla doplněna delfinoterapií. A tak, v jejích 5 ti letech, přišel jeden z největších pokroků. Eliška přestala mít bolesti, přestala plakat, výrazně ubylo epileptických záchvatů, její stav se dále nezhoršoval, naopak vylepšil. Oba kluci si uvědomili, jakou mají výhodu, když se dokážou sami o sebe postarat a jsou zdraví. Respektovali, že naši pomoc potřebuje sestra, že by bez pomoci nežila.

V roce 2014 jsme učinili další vážné rozhodnutí a vydali se za léčbou východní medicíny do Ruska k Bajkalu. Po té Eliška začala přijímat veškeré jídlo v mixované formě a tekutiny ústy a po devíti letech se zbavila sondy na přijímání potravy. Další velký pokrok. V terapiích pokračujeme, pracujeme různými technikami, které jsou doplněny bylinnou léčbou.

I přes její velký hendikep jsou možnosti, jak její stav zlepšovat. Vytváříme podněty na stimulaci zraku, sluchu. Je mnoho kvalitních pomůcek, které nám usnadňují péči o Eli, ale bohužel ne všechny jsou hrazeny zdravotní pojišťovnou. Setkali jsme se i s názorem, že vlastně tak postižené dítě tu danou pomůcku nepotřebuje, že je to nadstandard. S tím se ale ztotožnit nemůžeme.

Pro Elišku je zásadní kvalitní rehabilitace. Veškerou rehabilitaci hradíme z vlastních finančních zdrojů. Bohužel zařízení mající smlouvu s pojišťovnou nejsou schopna zajistit dostatečnou četnost rehabilitace, kterou Eliščin stav vyžaduje. Navštěvuje proto privátní ordinace v Klatovech, Plzni a současně cvičíme Vojtovu metodu pod vedením Václava Vojty ml., za kterým jezdíme do Německa. Své zkušenosti nám předává, zaučuje nás a my cvičíme doma.

Doba, kdy Eliška plakala bolestí při jakékoliv manipulaci při neustálé epileptické aktivitě, dusila se slinami je našťastí minulostí a dnes vidíme, že se v rámci svých možností snaží komunikovat a pohybovat. Jsme šťastni, že její zdravotní stav nám umožňuje společný čas trávit nejen terapiemi, ale i procházkou po lese či jízdou na kole ve speciálním vozíku. Chceme, aby Eliška alespoň částečně zažívala v dětství to, co její zdraví bráchové, třeba i dovolenou u moře. Není to jen náš rozmar, ale Eli je u moře naprosto jiné děvčátko. Teplo a voda ji ulehčují pohyb.

Při takovém postižení, jako má Eliška, není možné ji vzdělávat se svými vrstevníky v běžném proudu, proto povinnost školní docházky naplňuje doma. V našem městě není sociální zařízení, které by mohla Eli navštěvovat. Tím pádem rodiče v péči nikdo nevystřídá. Hledali jsme i osobní asistentku na pár hodin týdně, ale bohužel bez úspěchu. Zkušenost s integrací

do školky mezi zdravé vrstevníky byla velmi pozitivní a tak sami vyvíjíme aktivitu a hledáme cesty, jak Elišku zařadit mezi zdravé děti při volnočasových aktivitách. Společnost zdravých dětí jí prospívá, je spokojená a výrazněji reaguje.

Dnes již víme, že naše přání, aby Eliška byla samostatná, chodící, zdravá holčička se bohužel nenaplní. S jejím postižením nebojujeme, ale učíme se s ním žít a společný život naplňovat. Respektujeme její fyzické možnosti, ale to neznámá, že vzdáme aktivity, které mohou její zdravotní stav stále zlepšovat a nevzdáváme se naděje, že nastane doba, kdy nebude na 100% odkázána na 24 hodinovou péči druhé osoby, jako je to dosud.